

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIEI ARADULUI

Redacția și Administrația
ARAD, STR. EMINESCU 18

APARE DUMINECA

Redactor:
Pr. Demian Tudor

Un trecut care se înnoadă în prezent

De câteva zile presa noastră cotidiană ne pune la îndemână alte și alte vești cu privire la înalta vizită pe care I. P. S. Alexei, patriarhul Bisericii ortodoxe ruse, o face în țara noastră. Ceea ce se subliniază mereu în această presă este faptul că prin această vizită, ca și prin aceea a I. P. S. Patriarh Nicodim la Moscova, se reiau vechile legături cari au existat în trecut între Biserica ortodoxă rusă și cea română și se pun bazele unei strânse colaborări în vederea unui prezent și viitor cât mai bogat în realizări.

Cine a zăbovit vreodată asupra trecutului nostru bisericesc a putut constata de altfel că, în veacurile trecute, legăturile diatre ortodoxia românească și cea rusă ne pune la îndemână episoade de o importanță deosebită în relațiile dintre țara noastră și marele nostru vecin din Răsărit. Ele evoacă în același timp paginile de sbucium din trecut, pe filele cărora ajutorul material și moral primit de Biserica noastră dela Biserica soră din Răsărit, ocupă un loc de netăgăduit.

Este în deobște cunoscut că în a doua jumătate a secolului al XV-lea, echilibrul de forțe politice și religioase în peninsula balcanică și în cele două principate românești din nordul Dunării, iau o întorsătură considerabilă de pe urma căderii Constantinopolului, la anul 1453, sub Turci. Vechiul Bizanț, apărătorul și proteguitorul tuturor popoarelor de lege ortodoxă din aceste părți, se năruie în acest chip, iar apostolica patriarhie a Romei celei nouă ajunge într'o stare de nedescris.

Rolul imens îndeplinit de acest Bizanț îl ia de aci înainte o altă împărăție ortodoxă din părțile nord-estice ale Europei, împărăție „care crede a avea moștenirea împărătească a cetății pierdute pe seama creștinilor și splendoarea unei coroane de Împărat ortodox, reprezentant și apărător al tuturor creștinilor dreptcredin-

cioși” (S. Dragomir: Relațiile bisericii românești cu Rusia sec. XVII. An. Acad. Rom. t. XXXIV). Spre această împărăție ortodoxă se îndreaptă, începând cu finea veacului al XV-lea, ochii îndurerăți ai creștinilor de lege răsăriteană, căzuți sub jugul turcesc și de aci speră să le vină ajutorul frățesc, care să-i mai întărească până la sosirea altor vremi mai bune și pe seama lor.

Și de fapt acest ajutor s'a dat într'o largă măsură în tot decursul veacurilor cari au urmat. În deosebi nouă Românilor, acest ajutor și sprijin venit de pe meleagurile pravoslavniciei Rusii, în tot decursul veacurilor al XVII-lea și XVIII-lea, a jucat un rol covârșitor în lupta pentru menținerea și apărarea legii noastre strămoșești. De aceea pe bună dreptate putea să scrie Mitropolitul Varlaam al Moldovei la 24 Octomvrie 1644 Țarului Mihail Feodoroviciu: „Nu numai pe noi ne-ai atras spre casa iubirii și binefacerii Majestății Împărăției Voastre, ci mai ales harul lui Dumnezeu a așezat împărăția Majestății Voastre între împărați și cneji spre a fi în cele din urmă ocrotitorul și apărătorul bunei credințe, răscumpărătorul robilor, mângăetorul celor ce sufăr rău în mizerie și ziditorul bunei credințe, mărirea și lauda pravoslavnicilor, ochiul luminat al bisericii răsăritene, milostenia nescată a celor ce cer” (Ibid. Anexa XVII).

Ajutorul pe care pravoslavnicia Rusiei l-a dat Bisericii românești în genere, se poate împărți, pentru o mai bună sistematizare, în trei compartimente deosebite. Deoparte este ajutorul material pe care l-au primit ierarhii români pentru orânduirea treburilor de natură materială a vieții noastre bisericești. De altă parte sunt împrumuturile și influențele culturale, iar în al treilea rând vine importantul sprijin pe care l-a primit în deosebi Biserica ortodoxă din Ardeal, în lupta sa cu calvinis-

mul și catolicismul veacurilor al XVII-lea și al XVIII-lea.

Din mulțimea celor dintâi e demn să amintim câteva cari ne privesc pe noi Români din aceste părți. După cum atestă actele grecești păstrate în Arhiva principală a Ministerului de externe din Moscova, la data de 15 Sept. 1629 a sosit în Rusia, Mitropolitul Longhin din mănăstirea sf. Nicolae din Ienopole, însoțit de arhidiaconul Teofil, de fratele său Ioan, tatăl Mitropolitului Sava Brancovici și de alții. Fiindcă a mai fost odată în Rusia, în anul 1624, când a avut prilejul să vadă pe țar și fiindcă de astădată nu avea scrisori de recomandare, n'a putut să ajungă din nou în fața lui, ci i s'a dat „un soroc de soboli” și 20 ruble în bani, iar însoțitorilor săi în total 21 ruble în bani.

Aceleași acte mărturisesc apoi că la 26 Decembrie 1651, Mitropolitul Sofronie al cetății Lipova-Giula, cu sediul în mănăstirea Hodoșului, a fost primit în audiență de Țar, primind din acest prilej darurile obișnuite. În petiția pe care Mitropolitul Sofronie a făcut-o către țarul rusesc, spune „că a venit la Moscova ca să ceară milostenie pentru sine și pentru zidirea și înnoirea Mănăstirii, căci atât Mănăstirea cât și biserica și celelalte zidiri ale Mănăstirii și bisericii s'au învechit și trăind ei între Turci nu se pot adresa decât numai la Țarul cel drept” (Ibid. p. 1079). Cu acest prilej Mitropolitul Sofronie a mai primit pe lângă sume de bani, cărți bisericești de a căror lipsă s'a plâns într'o altă cerere făcută Țarului rusesc.

De o importanță deosebită pentru trecutul nostru bisaricesc sunt apoi vizitele în Rusia a Mitropoliților Ilie Iorest și Sava Brancovici. Primul a ajuns să vadă „ochii” Țarului la data de 26 August 1645, din care prilej a fost miluit cu o cupă de argint aurită cu acoperemânt, 12 „arșine” de „camohă” un soroc de soboli, iar în bani 30 ruble. Cu acest dar marele Mitropolit ardelean a putut să-și răscumpere chezașii, cari au garantat pentru eliberarea lui în fața lui Gh. Rakoczi, de pe urma intrigilor cărui a trebuit să-și părăsească scaunul și să plece la frații din Moldova. Cel de al doilea Mitropolit ardelean a fost primit de Țarul Alexie Mihailovici la data de 31 Mai 1668, fiind miluit cu aceleași daruri ca și antecesorul său. După ce la sărbătoarea sf. apostoli Petru și Pavel din acel an, a slujit cu alți ierarhi ortodocși în soborul Uspeniei, în ziua de 2 August marele ierarh este primit din nou de Țar, din care prilej a mai primit un ajutor bănesc,

precum și un hrisov de danie, în temeiul căruia putea să vină în Rusia după milostenie tot la șapte ani. Era un favor deosebit, care făcea dovada că marele ierarh ardelean prin personalitatea lui a știut să atragă în chip deosebit grația Țarului rusesc.

Din împrumuturile și influențele culturale amintim doar trimiterea de iconografi în Moldova de către Țarul Rusiei pe vremea Domnitorului Vasile Lupu, precum și obținerea tiparului și a literelor de tipar din Rusia de către Mitropolitul Dosoftei. Iar din cele cu privire la ajutorul dat bisericii ardeleni în lupta sa cu catolicismul, amintim intervențiile diplomatice ale Țarinei Elisabeta Petrovna, făcute la curtea din Viena pe la mijlocul veacului al XVIII-lea. „Să te silești a isprăvi — scria Țarina ministrului său din Viena — ca să aibă acel de multeori pomenit nored românesc din Ardeal, încât este lucrul credinței, deplină slobozenie, ca să rămână iar, precum și mai înainte, pe lângă ținerea legii lor cei grecești, fără de nici o împiedecare sau supărare și să aibe voie să ție bisericăștii lor și preoții de legea grecească și nici un fei de strămătorare să nu li se facă” (Același: Ist. desrob. rel. a Rom. din Ardeal vol. I. p. 200). Aceste intervenții diplomatice, mereu repetate, nu numai că au dat mult de gândit curții din Viena dar au și contribuit într'o mare măsură la clarificarea situației religioase din imperiul austriac. Decretul împărătesc din 13 Iulie 1759, prin care se acorda în mod condiționat toleranța religioasă în Ardeal și se opria episcopul unit de a mai prigoni pe Români ortodocși pe motivul că nu primesc unirea cu Roma, ca și numirea unui episcop ortodox în persoana lui Dionisie Novacovici, după o intrerupere de mai bine de șase decenii, se datoresc într'o mare măsură acestor intervenții diplomatice rusești.

Ne oprim aci cu înșirarea sumară a legăturilor dintre cele două Biserici surori. Cadrul restrâns al unui articol nu poate să le cuprindă pe toate în multilateralitatea lor. Ele scot totuși în evidență marele ajutor pe care ortodoxia românească l-a primit în trecut dela Biserica soră din Răsărit.

Reluarea acestor legături, prin înalta vizită a I. P. S. Patriarh Alexei în țara noastră, ca și prin vizita făcută în anul trecut la Moscova de către I. P. S. Patriarh Nicodim, nu numai că se înnoadă fericit la acest trecut, dar deschid perspectivele unor strânse colaborări între cele două Biserici și popoarele pe cari ele le conduc din punct de vedere religios. Prin eforturile lor comune, ele sunt chemate, ca într'o

lume invrăjbită și mereu hărțuită din punct de vedere ideologic și spiritual, să aducă solia de pace și de înfățișare pe cari Mântuitorul Hristos a pus-o la temelie credinței noastre dreptmăritoare. T.

Parabola obrazilor palmuiți

Avea Moise o lege, care numai pentru vremurile acelea era potrivită. Pusese în prăvălie și în cod: „ochi pentru ochi, dinți pentru dinți, mână pentru mână...” (Ex. 21. 24). O lege care trădează firea primitivă, neocaptă și de copil a omenirii. Căci așa fac copiii. Cum le zici așa îți zic. Cum le faci așa îți fac. I-ași observat în certurile lor: „Ba tu! — Ba tu!” Și așa mai departe. La fel pretindeau și acei copii ai omenirii: Israilitenii. Arsură pentru arsură, rană pentru rană. Chior pentru chior, olog pentru olog, ciung pentru ciung. În loc de un ochi scos, să fie doi scoși; în loc de un orb, să fie doi orbi pe pământ; în loc de un braț luat dela muncă, să fie două brațe.

Nu-l așa, că nu era chip să nu perfecționeze așa lege barbară. Venind Mântuitorul, a zis: „Cui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celalalt. (Mat. 5. 39). Cuvinte cu aparență de paradox, care s'ar părea că încurajează brutalitatea; cuvinte care par a sugera gesturi, și care totuși, nu-s decât simboluri. Mântuitorul înaintea arhiereului a fost lovit de către un servitor peste obrazul drept și nu l-a întors pe celalalt spre lovire. Nu, fiindcă n'a voit să încurajeze brutalitatea, fiindcă cuvintele lui nu sugerează gesturi, ci sunt simboluri. El a întors spre lovire mai mult decât obrazul stâng, și-a întors însași viața.

Aceasta-i ceea ce voiește în viitor. Nu răzbunare, nici brutalizare, nici tribunale revindicatoare, ci o împărăție, în care fiecare să știe să renunțe la anumite drepturi pe care le-ar avea asupra aproapelui.

Procesul răzburării e asemănător cu acela al minciunii. Dacă ai spus una, mai trebuie să spui încă șapte ca să se susțină unele pe altele, ca și cărămizile într-o clădire. Un act de răzbunare aduce alt act de răzbunare.

Aristotel spune într-o fabulă, că mai demult, calul era liber ca și celelalte animale din pădure. Pe când păștea însă, un cerb i-a smuls smocul de iarbă din gură. Cerând ajutorul omului ca să se răzbune, omul se oferă, cu condiția să-i pună frâu în gură și să-l încalece. Te poți răzbuna, dar cu mult preț. „Dacă te gândești la răzbunare, scrie sfântul Ioan Gură de Aur, pregătește-te în primul rând tu însu-ți de întâiele chinuri; a te gândi la răzbunare, e ca și când te-ai fi dat pe mâna unui călău, care-ți sfâșie fără încetare inima.”

Un călugăr voia să se răzbune pe un frate de al

său. Starețul îl sfătui să lase treaba aceasta lui Dumnezeu. Stăruind, starețul hotărât să-i dea voie, dar întâi să se roage împreună, întâi să zică după el acest sfârșit de rugăciune: „...Și Doamne, de azi înainte, nu mai e nevoie să te gândești la noi. Nu te mai amesteca. Ne facem noi singuri treburile. Ne ajutăm, ne răzbunăm cum vrem. Nu ne purta grije!” La aceste cuvinte călugărul se opri zicând: „Ba nu-l bine să nu știe Dumnezeu de chestiunile noastre” — „Da că nu-l bine, atunci lasă lui Dumnezeu și ploala și soarele, și sentinul și norul și plata și răzbunarea. Amin!”

Pr. Gh. Perva

Ceva despre umilință

S'ar părea un non-sens să amintești, în iureșul frământărilor apocaliptice cotidiene, despre umilință, virtutea, care prin contrast cu opusul ei, mândria, trebuie considerată drept floare rară, produs al sufletelor înzestrate cari reușind să se învingă pe sine, desbrăcând haina propriei supraevaluări, au știut și au izbutit să-și impună drept normă de conduită, sau mai bine zis, au știut să adopte atitudinea celor cari, deși sunt mai presus de semenii lor, au rămas atât de profund umani, încât nu numai că propagă această virtute, ci o și profesază, considerându-se drept servi umili ai Marelui Umilit, Iisus Hristos, care spunea: „Cel ce voiește să fie mai mare între voi, să fie tuturor slugă” (Mt. 23,11). Mântuitorul a predicat umilința, a căutat să deprindă și pe alții cu ea, mai mult a ridicat-o la rangul de virtute, practicând-o pretutindeni și întotdeauna.

Desigur că azi, multora li se par paradoxale cuvintele Domnului: „Cine se înalță pe sine, se va umili, iar cine se umilește, se va înalța” (Mt. 23,12); li se par paradoxale pentru că sunt încă atât de vii, în amintirile fiecăruia dintre noi, ororile unui războiu abia terminat, în care, cel vremelnic învingător, căuta cu orice preț nu numai să scoată din arena de luptă pe cel învins, ci exterminarea lui totală.

Prin exterminarea totală și definitivă a celor cu armura mai puțin ferecată, se intenționa instaurarea supraomului, ca să calce mândru peste hecatombele de cadavre și să vestească, din această înălțime, lumii întregi, învățăturile izvorite dintr-o inteligență dementă, cu aspecte demonice: „Eul meu e ceva care trebuie să fie înălțat; eul meu îmi este cel mai mai mare dispreț al omului” sau „totdeauna să fii întâiul și să întreci pe celalalt; pe nimeni să nu iubească sufletul tău gelos...”, căci „Supraomul nu cunoaște mila și detestă orice umilință”, etc. etc.

Iată de ce — deși unii dintre noi trăiesc zilele celor mai mari umiliri, pe cari doctrina mesianică, acuzată, odinioară, de umilință și servilism, nu și le însușește,

ci le dezaprobă, — totuși toți considerăm umilința drept o erezie învechită, demnă de aruncat la gunoi.

Filosoful englez G. K. Chesterton, caracterizat printr'un viguros optimism și jovialitate, supranumit „înțeleptul jovial“ (Virgil Ierunca: G. K. Chesterton: Înțelept jovial, în revista Fundațiilor Regale, an XIV Nr. 1 p. 123) scotocind, după cum singur mărturisește, în lăzile cu gunoi, a descoperit în fiecare ladă câte o comoară pe care omul a aruncat-o, nemai gă-sindu-i posibilități de utilizare.

Aceste „comori“ le apără el, cu multă căldură, în opera sa „Le Défenseur“ recent apărută în limba franceză (1946, editura Egloff, Paris, în traducerea lui G. A. Garnier).

Interesant în această carte este numerarea acestor „comori“, apărute ca într'un proces de certitudini senzaționale: sentimente, câteva simboluri, câteva obiecte sau câteva modalități de expresie artistică. Mai concret, sunt apărute — în ciuda ereziilor devenite actuale — umilința, publicitatea, nonsensul, urătenia, planetele, romanul polițist, farsa, literatura documentară, argoul, patriotismul și scheletele.

Intr'adevăr, ciudată împerechere: umilința, deși tratată din punct de vedere metafizic — el nu recunoaște valențele practice ale umilinței — stă alături de non-sens, roman polițist sau în groapă, împreună cu scheletele, etc.

Cu toate acestea, îi revine lui Chesterton meritul de a fi scos umilința din gunoiul în care a aruncat-o omul ce se crede omnipotent, repunându-o, pe plan teoretic, în adevăratul ei loc și deschizând, prin aceasta, calea spre practicarea acestei virtuți, care nu mai trebuie considerată drept cenușereasă, ci singurul remediu eficace, față de păcatul diabolic, megalomania, păcatul secolului.

Este demnă de reținut definiția ce o dă Chesterton umilinței și pe care o citez, după studiul de mai sus, pentru că este, în definitiv, cam totuna cu umilința creștină, însă transpusă pe plan metafizic: „Umlința — spune Chesterton — este arta voluptoasă de a ne reduce la un punct, nu la un lucru mai mare sau mai mic, ci la un lucru care n'are nici o dimensiune, în așa fel, încât toate creaturile Universului să ne pară ceea ce ele sunt în realitate: incomensurabile“. În procesul acestei reduceri — care ne introduce în cunoaștere — putem așa dar distinge, cu ușurință, de ce umilința nu e numai metafizică, ci și matematică. Procesul reducerii e procesul matematic ca act și metafizic ca scop. Rezultatul lui se confundă cu eficiența însăși: „Dacă arborii ne par mari și iarba mică, aceasta nu se întâmplă decât din cauza sistemelor noastre de măsură sau din cauza propriei noastre talii. Pentru cine s'a eliberat o clipă de aceste zadarnice măsuri, iarba este o pădure

imensă, locuită de balauri, pietrele drumului, munți imenși ghemuiți unii într'alții, florile de pădărie, mari jocuri de artificii care luminează câmpul, vârfulurile rădăcinilor comete spânzurate de cer“.

Inițiativa eliberării — ca act de recunoaștere și etapă de adevăr — e posibilă așa dar numai prin această „umilință“ particulară, căreia Chesterton îi dă puteri minunate și mari.

În creștinism, umilința este aceeași eliberare de tot ce e în detrimentul mântuirii sufletului — în care trufia ocupă primul loc — și ridicarea, prin umilință, la desăvârșire, căci „Cel ce se înalță pe sine, se va umili, iar cel ce se umilește, se va înălța“.

Este complectamente eronată părerea unora că Biserica ar predica o umilință excesivă, dusă până la servilism, cu completa desconsiderare a personalității. Nu. Biserica ortodoxă, mai precis mistică acestei Biserici, recunoaște drept mijloc de purificare spre atingerea perfecțiunii spirituale, umilința, îndată după iubire, însă, o umilință în sensul că omul, cunoscându-se pe sine și eliberat de tot balastul care îi îngreunează, uneori până la imposibilitate, puțința de a se cunoaște și de a cunoaște pe Dumnezeu și pe semenul său, poate să aprecieze la justa lor valoare toate actele, fenomenele și persoanele din lume, precum și pe cele mai pre sus de aceasta, fiindcă acum nu mai este el etalonul și deci aprecierile nu le mai face numai condiționat de eul propriu, ci are în vedere, în primul rând, Divinitatea, singurul etalon etern valabil și apoi semenul, în raport de cari trebuie să aprecieze și să se aprecieze.

Umlința creștină ajută la cunoașterea proprie și numai după ce ne-am cunoscut, să ne apreciem și să ne ocupăm locul ce ni se cuvine, în angrenajul lumii acesteia.

Considerând problema pe plan pur practic, câte nu s'ar putea evita, dacă fiecare individ și-ar cunoaște posibilitățile fizice și intelectuale și s'ar aprecia ca atare; cred că n'am mai asista la atâtea schimbări și răsturnări de — hai să le zicem valori — dacă fiecare ar urma pilda Mântuitorului, spălând picioarele celor mai mici.

Ilie Gh. Crișan

Despre ce să predicăm ?

Dumineca a doua după Rusalii: INVĂȚĂTORUL ȘI INVĂȚĂCELUL.

Unora li se pare că apostolii au fost chemați la înalta slujbă fără să fi fost pregătiți de către Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Dar Sfânta Scriptură vorbește despre chemarea unui singur apostol prin minune, anume despre chemarea lui Pavel. Toți ceilalți au fost chemați numai după o pregătire mai îndelungată. Hristos Domnul nu

avea trebuință să-și cerceteze și să-și cunoască ucenicii. Ca fiul lui Dumnezeu îi cunoștea. Ei însă aveau trebuință de pregătire, așa cum toți avem trebuință de o pregătire temeinică pentru slajba sau pentru meseria ce vrem să ne alegem. Ei aveau să cunoască pe Hristos, să creadă în el, să-l mărturisească și să-i urmeze fără șovăire. Evanghelia Duminecii a doua după Rusalii (Matei 4, 18-24) istorisește despre chemarea la apostolie a lui Andrei, a lui Petru, a lui Ioan și a lui Iacob. Toți erau pescari. Cei dintâi doi mrejiile să prindă pește, iar ceilalți doi, împreună cu tatăl lor și cu servitorii cârpeau mrejiile în corabie. Mântuitorul a venit la marea Galileii unde erau ei și a zis lor: *Veniți după mine și vă voi face pescari de oameni* (Matei 4, 19).

Această chemare n'a fost făcută la cea dintâi întâlnire. Cei patru au văzut pe Mântuitorul și mai înainte. Erau între învățăceii sfântului Ioan Botezătorul, care le-a vorbit despre Mesia, despre Mielul lui Dumnezeu. El le-a spus: Cea ce vine după mine este mai mare decât mine, .. căruia nu sunt vrednic să-i desleg cureaua încălțăminteii. După botezul Domnului tot Ioan le spusese: Am văzut Duhul ca un porumbel coborându-se din cer și a rămas peste el și eu nu-l cunoșteam. Atunci ucenicii nici nu știau încă despre cine vorbea Ioan Botezătorul. A doua zi văzând Ioan pe Iisus, le-a arătat și le-a spus lămurit: Iată Mielul lui Dumnezeu. Atunci învățăceii au și plecat dela Ioan ca să meargă după Iisus așa cum îi învățase Ioan. Au ascultat predicile, au văzut minunile, au stat de vorbă cu Iisus, l-au văzut între oameni și singur și unii cu alții au vorbit despre el.

Prin descoperirile făcute de sfântul Ioan Botezătorul, prin ascultarea predicilor lui Iisus, prin vederea minunilor s'a înrădăcinat în sufletele lor credința, că el este Mesia. Așa a zis Andrei către Petru: Am aflat pe Mesia, adevărat pe Hristos. Filip a zis către Natanail: Am aflat pe acela despre care au scris Moise și prorocii, pe Iisus din Nazaret. Natanail în urma unei scurte vorbiri cu Iisus s'a incredințat că Domnul a pătruns în cele mai ascunse cute ale sufletului lui și a grăit: Învățătorule, tu ești Fiul lui Dumnezeu, tu ești regele lui Israel.

Numai după o astfel de frământare sufletească a învățăceilor s'a dus Invățătorul să-i cheme. Un tâlcuitor oarecare scrie că nimeni n'ar putea ghici, cum a spus Iisus, cu ce apăs pe cuvinte și cu ce privire, când le-a zis: Veniți după mine. Dar nici frământarea aceasta n'a fost încă adevărata pregătire pentru apostolie. Nici ucenicia pe lângă sf. Ioan Botezătorul, nici frământarea dinainte de chemare, nu erau încă îndestulitoare.

După aceasta au urmat disputele dintre învățăceii despre înțelegerea lor când Domnul le vestea patimișe sale, gândul lor despre o împărăție pământească și atâtea altele, care toate dovedesc că încă nu erau pregătiți. A trebuit să treacă prin groaza din săptămâna patimilor, prin fiorii din ziua învierii, prin zguduirile sufletesti la arătările după sfânta înviere din morți. A trebuit să fie apoi martori ai înălțării la cer și a trebuit să fie curățiți de orice zgură a gândurilor care ar fi fost contrare Evangheliei. Curățirea de zgură a adus o pogorîrea Sfântului Duh. Abia prin aceasta s'a încheiat ucenicia și a început apostolia. De aci încolo n'a mai fost nepotrivire în predicile, în gândurile sau în scrisorile apostolilor, ci o desăvârșită armonie cu Evanghelia lui Hristos Mântuitorul.

Și în zilele noastre ar trebui să fie, dar nu prea se face ucenicie. Azi toți vrem să schimbăm fața lumii dela o zi la alta, toți vrem să facem apostolie, dar sărim peste ucenicie, care ne-ar putea schimba spre bine și pe noi. Insuș Mântuitorul ne-o spune, ce ar fi ucenicia. Femeia casnică ia un pumn de aluat și-l pune în apă caldă, sfărâmându-l și topindu-l, ca apoi să-l amestece în plămădeală și în făina pentru pâine. Ce se petrece în aluatul frământat? Aluatul topit în apă caldă are milioane de microbi, care se numesc microbi zimogeni. În aluatul nou, la căldura așa de asemănătoare cu a corpului omenesc, milioanele de microbi se înmulțesc și pătrund în fiecare fărâmitură de aluat și aluatul dospesc, se schimbă, de poți să faci din el pâinea și cât e de bună pâinea dospită bine, pe lângă cea nedospită!

Microbii zimogeni ar fi gândul, cunoștințele, însuflețirea, tot sufletul și toată inima învățătorului. Aluatul cel nou din care se face pâinea am fi noi, învățăceii care râvnim să ajungem cu vremea în locul învățătorului, în locul maestrului nostru, ca să-i ducem munca, vorba și gândul înainte în timp și pe drumul arătat de el. Dospirea ar fi pătrunderea desăvârșită a gândului lor în gândul nostru, în toată ființa noastră, ca să o transforme și să o curățească de orice gând străin. O, dacă am vedea odată ce se petrece în aluatul care dospesc. Ce lucrare, ce zbucium, ce dureri cere dospirea aluatului! Câți învățăcei au vrut și vreau și azi să fie învățători, maestri, conducători, dar fără să-și fi dospit creierul și sufletul, inima și toată făptura cu gândul celuiia pe care ziceau sau spun că-l urmează.

În Vechiul Testament avem un frumos exemplu de ucenicie. Prorocul Ilie a fost înștiințat să ungă proroc în locul său pe Elisei. Ilie a găsit pe Elisei, arând și l-a uns proroc. Elisei a cerut zicând:

Lasă-mă să merg să sărut pe tatăl și pe mama mea și voi veni după tine. (3 Regi 19, 16-21). Ucenicia a făcut-o așa: În Ghilgâl a zis Ilie către Elisei: Stăi aici, căci Dumnezeu mă trimite la Betel. Elisei însă nu lasă pe Ilie să meargă singur, ci îl însoțește și el. Din Betel trebuia să meargă la Ierihon și iarăș a zis Ilie către el: Elisei, rămâi aici, căci Domnul mă trimite la Ierihon. Dar nu îl lasă singur ci îl însoțește. În Ierihon a zis Ilie: Rămâi aici, căci Domnul mă trimite la Iordan. Iar Elisei a răspuns: Cât e de adevărat că Domnul este viu și cum e viu și sufletul tău, tot așa de adevărat e că nu te voi lăsa singur. Și s'au dus amândoi. După ce au trecut amândoi Iordanul, a zis Ilie către Elisei: Cere ce să-ți fac, înainte de a fi luat dela tine. Iar Elisei a zis: Duhul care este în tine să fie îndoit în mine (4 Regi 2, 1-9). Aceasta este temelia adevăratei ucenicii: ca învățăcelul să râvnească să fie mai mult decât învățătorul său. Știința sau învățătura învățătorului să fie pentru ucenic hrana sufletească ce-i dă puterea să facă un pas mai înainte, să se înalțe cel puțin cu o treaptă mai sus pe scara învățaturii, sau pe scara sfințeniei.

În ateliere găsim ucenici, cari în râvna lor de a învăța bine o meserie stau mereu lângă maestru, să-i prindă toate mișcărilor, să-i soarbă toate cuvintele, apoi cu învățătura însușită se duc chiar și în alte orașe și în țări străine, ca să mai învețe și să întreacă pe maestrul la care a început ucenicia. La școlile mici și mari totdeauna se găsesc școlari și elevi sau studenți, care nu se pot despărți de cărți, de caiete. Câtă vreme alții merg la plimbare, la jocuri, cei râvnitori învață, cetesc și scriu, lucrează în laboratoare. Într-o frumoasă carte e arătat un școlar martir, care se îmbolnăvește și când vine maica sa la el, pe patul de boală grea el se luptă cu cele învățate. Aiurând își închipuie ca șade sub lampa de gaz, în coridor, căutând să-și învețe o lecție, cum o bișnuia întotdeauna. Zice un șir de cuvinte, se oprește și se întreacă: Dar cum e mai departe? Iarăș zice și iarăș se oprește și se întreacă iarăș: O, Doamne, ce mai vine acum? Il doare sub frunte și el își apasă fruntea cu mâinile. Maica sa ar vrea să-l oprească: Dragă, nu mai repeta mereu, sunt sigură că le știi destul de bine acum. El însă stăruie: O, nu mamă, nu încă (Dean Farrar: St. Winifred).

Cine n'a făcut ucenicie, nu-i cunoaște nici greutatea, nici dulceața. E o jertfă necurmată să muncești, să-ți frământă inima și creierul, dar e neasemănată dulceața să simți focul ce te arde ca pe o jertfă și te oțelește cum se oțelește fierul pe măsura ce i se arde zgura.

Dar acestea, luate din lumea meseriilor și a

școlii sunt numai exemple pentru ucenicia în creștinism. Nu e de ajuns să ai o carte de botez, ca să fii bun creștin. Botezul este o condiție, dar mai sunt și altele. Trebuie să fim pătrunși în toată ființa noastră de învățăturile creștine. Cuvintele Mântuitorului: Veniți după mine, înseamnă astăzi o necurmată stăruință să ne dospim și să ne transformăm sufletele tele cu gândul lui Hristos și de a ne curăți de gânduri străine. Veniți după mine, înseamnă veniți să vă sfințiți și cu vă voiu sfinți pe voi.

F. C.

Informațiuni

■ **Vizita I. P. S. Patriarh Alexei în România.** În ziua de 29 Mai a. c. a intrat în țară, prin punctul de frontieră Ungheni, I. P. S. Patriarh Alexei și ceilalți reprezentanți ai Bisericii ruse, cari îl însoțesc în vizita pe care o face în țara noastră. La sosirea trenului special în gară I. P. S. Patriarh a fost întâmpinat de o delegație formată din reprezentanți ai Bisericii ort. rom., ai Ambasadei Sovietice și ai Ministerului Cultelor, în frunte cu P. S. Nicolae al Oradiei și P. S. Iosif al Argeșului.

În gara Iași înaltul Ierarh a fost întâmpinat de către I. P. S. Irineu Mitropolitul Moldovei, Dl. Scarlat Huhulescu, secretarul general al Ministerului Cultelor și de alți reprezentanți ai vieții noastre publice. La coborârea I. P. S. din tren, P. S. Episcop Nicolae a urat câteva cuvinte de bun sosit, după cari I. P. S. a mulțumind pentru primirea făcută, a spus: „Doresc ca vizita mea să contribuie la consolidarea legăturilor culturale și religioase dintre Biserica Rusă și Biserica Română“. În numele guvernului a rostit apoi câteva cuvinte de bun sosit Dl. Scarlat Huhulescu.

În dimineața zilei de Joi 30 Mai a. c. înaltul Oaspe a fost primit în gara Mogoșoaia de către I. P. S. Patriarh Nicodim, înconjurat de mai mulți ierarhi, și preoți, de membrii guvernului în frunte cu Dl. Dr. Petru Groza, reprezentanții Ambasadei Sovietice și ai comisiei aliate de control etc. Coborând din tren I. P. S. Patriarh Alexei a fost întâmpinat de I. P. S. Patriarh Nicodim care i-a urat bun venit. Au mai rostit cuvântări Dl. Radu Roșculeț, Ministrul Cultelor și Dl. Dr. Petru Groza, președintele Consiliului de Miniștri. Fiecărui cuvântător le-a răspuns I. P. S. Patriarh Alexei.

În după amiaza aceleași zile I. P. S. Patriarh, împreună cu însoțitorii săi, au făcut o vizită protocolară de prezentare la Palatul Patriarhal, unde au fost primiți de I. P. S. Patriarh Nicodim, mai mulți prelați și clerul Capitalei în frunte cu consilierii patriarhali. După această vizită, Dl. prim ministru Dr.

Petru Groza, însoțit de Dl Radu Roșculeț și Emil Bodnăraș, au făcut o vizită Prea Fericitului Patriarh Alexei, la palatul Mogoșoaia, unde își are reședința I. P. S. Sa.

Sâmbătă 31 Mai a. c. I. P. S. Patriarh Alexei și suita au făcut o vizită la Sinaia M. S. Regelui și Reginei Mame Elena. În cinstea oaspeților M. S. Regele a oferit un dejun la care au luat parte mai mulți invitați.

Duminecă 1 Iunie a. c. în catedrala sf. Patriarhii, după slujba sf. Liturghii, I. P. S. Patriarh Alexei, înconjurat de ceilalți reprezentanți ai Bisericii ruse și de un sobor de ierarhi români în frunte cu I. P. S. Mitropolit Efrem, a slujit un Te-Deum în prezența I. P. S. Patriarh Nicodim, a reprezentantului M. S. Regelui, a membrilor guvernului etc. După oficierea Te-Deumului I. P. S. Patriarh Nicodim a rostit o caldă cuvântare, căreia răspunzându-i, I. P. S. Patriarh Alexei a spus între altele: „Scopul venirii noastre pe pământul românesc este cimentarea legăturilor spirituale ale popoarelor și Bisericilor noastre, care, de altfel, au existat totdeauna între noi.

Pășind pe aceasta luminoasă cale noi vrem ca toate problemele mari, privind întreaga ortodoxie, să le soluționăm de comun acord și cu consimțământul capilor Bisericii naționale ortodoxe.

În acest scop noi vom convoca pentru toamna anului acesta la Moscova, consfătuirea tuturor reprezentanților Bisericilor ortodoxe, consfătuire la care vă rugăm respectuos să veniți și Sanctitatea Voastră“...

După slujirea Te-Deumului a avut loc în Palatul Patriarhal un dejun oferit de I. P. S. Patriarh Nicodim în onoarea oaspeților.

Luni 2 Iunie a. c. a avut loc la Palatul Patriarhal din Capitală o consfătuire a reprezentanților Bisericii ort. ruse în frunte cu I. P. S. Patriarh Alexei și membrii sf. Sinod al Bisericii ort. rom. în frunte cu I. P. S. Patriarh Nicodim. După masă I. P. S. Patriarh Alexei a vizitat Curtea de Argeș, iar seara a avut loc un dineu la Cercul militar, oferit de guvern.

În zilele următoare au fost vizitate orașele Cluj, Sibiu și Timișoara. Pretutindeni s'a tăcut înălților oaspeți o primire călduroasă.

■ **Rusaliile au fost sărbătorite la Arad** într'o atmosferă duhovnicească deosebit de impresionantă. Atât în prima zi cât și în a doua la biserica catedrală a slujit P. S. Sa Părintele Episcop Andrei, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi. În ambele zile de sărbătoare P. S. Sa a predicat într'o formă mișcătoare despre sf. Duh și lucrarea lui

La Înălțarea Domnului (ziua Eroilor) în comuna Gașa s'a făcut sfințirea unei foarte frumoase troițe, ridicată în fața sfintei biserici, prin stăruința C. S. Păr. Dârlea și prin mult prețiosul concurs al d-lor Terebențiu, elev la Liceul Industrial din

Arad și I. Bârzoian, brigadier silvic — toți trei, fii ai comunei. Troița este sculptată cu multă artă și iscusință. Pe ea sunt săpate numele celor 50 eroi ai comunei din războiul prim mondial și ale celor 18 din războiul recent. Actul sfințirii, ca și sf. liturghie, a fost săvârșit de I. P. C. Prot. Dr. P. Deheleanu, prof. la Acad. Teol. din Arad, asistat de un sobor de preoți. Tot. P. C. Sa a rostit și predica ocazională. După masă, în cadrul școlii de Duminecă, s'a făcut o serbare religioasă, cu un program excelent executat de elevii școlilor primare, sub conducerea corpului didactic. În cadrul acestui program a conferențiat și P. C. S. Dr. P. Deheleanu. Atât la sf. Liturghie cât mai cu seamă la actul sfințirii troiței, precum și la serbare, au luat parte toată suflarea românească din comună. A fost o atmosferă din cele mai înălțătoare.

■ **Conform Jurnalului Consiliului de misiuni Nr. 548—1947** cheltuielile bugetare pe anul financiar 1947—48 trebuiesc comprimate cu 30%. De pe urma acestei comprimări a bugetului pentru eparhia noastră rezultă o economie de 3.400.000.000 lei. Pentru a scoate această sumă au fost folosite 45 salarii preoțești dela parohiile vacante, 29 salarii cantonale dela posturile de cântăreți bisericești vacante și încă un lot de 37 preoți cari au 35 ani de serviciu împliniți, cari urmează să fie pensionați.

■ **Numiri.** În ședința administrativ-bisericească a Ven. Cons. Eparhial ținută în ziua de 3 Iunie a. c. a fost confirmată alegerea preotului Aurel Moise la parohia Pădureni, iar preotul Iuliu Cireș dela parohia Valea Mare prot. Gurahonț a fost numit preot ajutător cu drept de succesiune pe lângă preotul Ștefan Fofiu din Talpoș.

Nr. 1889—1947.

Comunicat

Facem cunoscut că Seminarul „Nifon Mitropolitul“ din București vinde cu preț redus următoarele cărți bisericești:

1. Kiriakodromiu (tâlcuirea evangheliilor din toate Duminecile anului) tipărită în anul 1857, pagini 876, format mare Lei 400.000.
2. Octoih din anul 1859 pagini 576, format mare Lei 300.000.

3. Vorbire asupra istoriei universale
Vol. I. pag. 482 Lei 50.000

„ II. „ 438 Lei 50.000

P. C. Preoți cari doresc să cumpere aceste cărți se pot adresa Direcțiunii Seminarului „Nifon Mitropolitul“ București.

Arad la 3 Iunie 1947.

† ANDREI
Episcop.

Ic. Stavr. Caius Turicu
consilier referent eparhial.

Episcopia Ortodoxă Română a Aradului

Nr. 949-1947.

Comunicat

(Continuare)

203. Pavel Margea, preot, parohia Sinteza Mică, Arad, clasa de numire 9, vechime 8 ani, clasa de încadrare 13, coeficient de clasă 1,60, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 197.000 lei.

204. Teodor Floruț preot, parohia Slatina de Criș Arad, clasa de numire 9, vechimea 4 ani, clasa de încadrare 11, coeficient de clasă 1,50, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 184.800 lei.

205. Nicolae Devan, preot, parohia Slatina de Mureș Arad, clasa de numire 2, vechime 24 ani, clasa de încadrare 14, coeficient de clasă 1,65, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 203.300 lei.

206. Petru Brad, preot, parohia Socodor I, Arad, clasa de numire 9, vechime 30 ani, clasa de încadrare 24, coeficient de clasă 2,15, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 264.900 lei.

207. Ioan Moșiu, preot, parohia Socodor II, Arad, clasa de numire 9, vechimea 10 ani, clasa de încadrare 14, coeficient de clasă 1,65, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 203.300 lei

208. Teodor Titeu, preot, parohia Somosheș Arad, clasa de numire 9, vechime 12 ani, clasa de încadrare 15, coeficient de clasă 1,70, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 209.400 lei.

209. Coriolan Monțea preot, parohia Șiclău II, Arad, clasa de numire 9, vechime 37 ani, clasa de încadrare 27, coeficient de clasă 2,30, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 283.400 lei.

210. Gheorghe Păiușan, preot, parohia Șiclău III, Arad, clasa de numire 9, vechime 8 ani, clasa de încadrare 13, coeficient de clasă 1,60, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 197.100 lei.

211. Iustin Monțea, preot, parohia Șicula I, Arad, clasa de numire 9, vechimea 42 ani, clasa de încadrare 30, coeficient de clasă 2,40, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 301.800 lei.

212. Ioan Halic, preot, parohia Șicula II, Arad, clasa de numire 9, vechime 30 ani, clasa de încadrare 24, coeficient de clasă 2,15, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 264.900 lei.

213. Axentie Moise, preot, parohia Șilindia, Arad, clasa de numire 9, vechime 11 ani, clasa de încadrare 14, coeficient de clasă 1,65, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 203.300 lei.

214. Ioan Faur, preot, parohia Șimand I, Arad, clasa de numire 9, vechime 14 ani, clasa de încadrare 16, coeficient de clasă 1,75, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 215.600 lei.

215. Teodor Mornăilă, preot, parohia Șimand II, Arad, clasa de numire 9, vechime 32 ani, clasa de încadrare 22, coeficient de clasă 2,05, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 252.600 lei.

216. Aurel Adamovici, preot, protopop, parohia Șiria I, Arad, clasa de numire 9, vechime 32 ani, clasa de încadrare 25, coeficient de clasă 2,20, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 271.000 lei.

217. Dimitrie Rujan, preot, parohia Șiria II, Arad, clasa de numire 9, vechime 11 ani, clasa de încadrare 14, coeficient de clasă 1,65, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 203.300 lei.

218. Mihai Măcinic, preot, parohia Șiria III Arad, clasa de numire 9, vechime 18 ani, clasa de încadrare 18, coeficient de clasă 1,85, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 227.900 lei.

219. Ilie Chebeleu, preot, parohia Șoimoș I, Arad, clasa de numire 9, vechime 33 ani, clasa de încadrare 25, coeficient de clasă 2,20, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 271.000 lei.

220. Ștefan Fofiu, preot, parohia Talpoș, Bihor, Arad, clasa de numire 9, vechime 38 ani, clasa de încadrare 28, coeficient de clasă 2,35, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 289.500 lei.

221. Aurel Borza, preot, parohia Tauț I, Arad, clasa de numire 9, vechime 44 ani, clasa de încadrare 31, coeficient de clasă 2,50, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 308.000 lei.

222. Dimitrie Vlădărean preot, parohia Tauț II Arad, clasa de numire 9, vechimea 6 ani, clasa de încadrare 12, coeficient de clasă 1,55, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 191.000 lei.

223. Adam Nicoară, preot, parohia Tăleaj Arad, clasa de numire 9, vechime 13 ani, clasa de încadrare 13, coeficient de clasă 1,60, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 197.100 lei.

224. Sabin Sas, preot, parohia Târnova I, Arad, clasa de numire 9, vechimea 14 ani, clasa de încadrare 16, coeficient de clasă 1,75, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 215.600 lei.

225. Emilian Bentea, preot, parohia Târnova II, Arad, clasa de numire 9, vechime 11 ani, clasa de încadrare 14, coeficient de clasă 1,65, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 203.300 lei.

226. Grigorie Seremet, preot, parohia Timișești, Arad, clasa de numire 9, vechime 8 ani, clasa de încadrare 13, coeficient de clasă 1,60, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 197.100 lei.

227. Ignatie Dihor, preot, parohia Toc, Arad, clasa de numire 7, vechime 24 ani, clasa de încadrare 19, coeficient de clasă 1,90, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 234.100 lei.

228. Fabius Serdineanț, preot, parohia Tisa, Arad, clasa de numire 9, vechimea 2 ani, clasa de încadrare 10, coeficient de clasă 1,45, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 178.600 lei.

229. Emil Borza, preot, parohia Traian, (Ineu Colonie) Arad, clasa de numire 9, vechime 11 ani, clasa de încadrare 14, coeficient de clasă 1,65, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 203.300 lei.